

Vakantiepark in opspraak.

Vakantiepark in opspraak.

Gerard H. Nijmeijer

Eerdere uitgaven;

Amsterdam - Buenos Aires in ruw vaarwater (isbn 978 940 217 9507)

Waarom de Cornelis V. moest zinken (isbn 978 940 210 3373)

Europoort in angst (isbn 978 940 210 8842)

Verleid?! in maritieme valkuil (isbn.978 940 212 9823)

Nooit meer terug naar Haria (isbn 978 940 214 8169)

Van Koopvaardij tot Platformbezoeker (isbn 978 940 218 0206)

Copyright, © 2020

Gerard H. Nijmeijer

Uitgave:

In samenwerking met Brave New Books

Omslag:

Gerard H. Nijmeijer

Uitgavedatum:

15 juli 2020

ISBN:

9789464052275

Alle in deze roman voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1.

De hele geschiedenis in deze roman komt soms enigszins ongeloofwaardig over. Zeer zeker voor wat betreft het verhaal wat Paul Roest en zijn echtgenote Els in de jaren 2016 en 2017 hebben meegemaakt. Daar kun je zonder moeite een dik boek mee vullen.

Het begon allemaal volledig onverwachts en volkomen onvoorspelbaar in het voorjaar van 2016. Ze hadden het zelf na veel moeite niet zo kunnen bedenken, hoewel het duo er natuurlijk grotendeels zelf een hoofdrol in speelde.

Els en hij, destijds beiden 71 jaren oud en al vele jaren getrouwd, woonden op dat tijdstip 24 jaar in Hellevoetsluis. Het was en is nog steeds een levendige plaats aan het Haringvliet onder de rook van Europoort, spreekwoordelijk dan. Een plaats met heel veel nieuwbouw, opgezet in mooie ruime woonwijken, die voornamelijk waren ontstaan na de tweede wereldoorlog.

Echtgenoot Paul Roest, gepensioneerd ex-koopvaardij werktuigkundige en ingenieur werktuigbouwkunde, met als laatste werkgever een olie- en aardgasproducent, was getrouwd met Els.

De noodzaak om destijds tijdens zijn NAM-loopbaan in Hoogezand, ver voor zijn pensionering, in het zuiden van Zuid Holland in de gemeente Hellevoetsluis te gaan wonen was het feit, dat zijn toenmalige werkgever enkele olie- en gasvelden in het westen van het land rond Schiedam exploiteerde, waar destijds ook het regiokantoor van het bedrijf was gehuisvest. Het was een vrijwillige overplaatsing op verzoek van Paul zelf. De vacature van Operation Support Engineer in Schiedam was hem ter ore gekomen via een collega. Het leek Paul een prachtbaan. Het voelde alsof de baan op zijn lijf was geschreven. De kans om die functie te kunnen bezetten was zeer aanlokkelijk. Paul

maakte een redelijke kans van slagen op de baan en wilde die zeer zeker niet laten schieten.

Hij vroeg om overplaatsing aan zijn chef in Hoogezand-Sappemeer, zodat een van zijn Schiedamse collega's kon gaan solliciteren. Die collega in Schiedam wilde zelf namelijk ook solliciteren op een andere baan in den lande, maar kreeg daartoe pas de gelegenheid en toestemming indien er een collega was gevonden om zijn plaats in te nemen. Die werknemer werd gevonden in de persoon van Paul Roest. Werd Paul aangenomen, dan was de cirkel verder rond en was de weg vrijgemaakt voor zijn collega uit Schiedam om te vertrekken.

Paul Roest wilde als werknemer echter in de buurt van het bedrijfskantoor in Schiedam wonen. Mede om grote ritafstanden als forens te voorkomen. Maar waarom kies je dan voor Hellevoetsluis? Menigeen verklaart je hierbij voor gek. Vooral bewoners van buiten de Randstad laten zich in negatieve zin over de regio Voorne Putten uit. Hoe vaak krijg je niet te horen "daar wil je nog niet begraven of dood gevonden worden" of "je woont daar in the middle of nowhere". Allemaal lekkere negatieve kreten van "medelanders", die het gebied niet kennen.

Maar, inderdaad, letterlijk en figuurlijk wonen en leven onder de rook van het Europoort industriegebied is nou ook niet bepaald iets waar je vrolijk van wordt. En dan te bedenken, dat het genoemde industriegebied zich uitstrekt vanaf Ridderkerk tot aan de tweede Maasvlakte. Dat bedoelde gebied met een lengte van ruim 30 kilometer bestaat uit een lange reeks van fabrieken, raffinaderijen, scheepsreparatiewerven, machinefabrieken, offshore activiteiten, chemische industrie, zeehavens en nog veel meer.

Buiten het feit, dat deze aaneenschakeling van industriële objecten veel stank, herrie en verontreinigde lucht met zich meebrengen is, dat in deze omgeving het wonen nou niet bepaald iets is waar jouw longen een positieve boost van krijgen.

En toch kozen zij als echtpaar beiden voor de gemeente Hellevoetsluis.

De reden daarvoor is de volgende:

Het Zuid Hollandse eiland Voorne Putten, waarop Hellevoetsluis ligt, beschikt over een prachtig natuurgebied. Van verontreinigde lucht bemerk je weinig, omdat de afstand tot de Maasvlakte redelijk groot is en ca. 30 kilometer bedraagt. Bovendien komt de wind meestal uit (zuid)westelijke hoek, zodat de stank van de raffinaderijen en chemische industrie richting het noordoosten weg waait.

Indien je deze vieze lucht toch nog zou ruiken, dan zal die stank gelukkig meestal grotendeels vrij snel aan je neus voorbij gaan.

Voorne Putten bestaat in de richting van de kust en langs de kust uit schitterende natuurgebieden. Bewoners van de badplaats Rockanje en de fraaie plaats Oost Voorne kunnen daar volop over meepraten. En wat altijd weer leuk is, dat is het maken van fietstochten richting de Zeeuwse eilanden en de Brouwersdam. Een extra financieel voordeel is daarnaast, dat de huizen op Voorne Putten destijds nog redelijk betaalbaar waren ten opzichte van bijvoorbeeld woningen in Gouda, Waddinxveen of daar in de buurt.

Toen hun beslissing van verhuizen viel, was de keus na een uitgebreide oriëntatie niet erg moeilijk. Als resultaat van hun zoektocht in de regio Waddinxveen en Gouda / Alphen aan de Rijn viel deze regio als gevolg van een negatief beeld van deze woonwijken al snel af. De postzegels waarop de woningen in die contreien waren gebouwd waren qua oppervlakten en prijzen dermate uitgemolken, dat de keuze voor de familie Roest niet moeilijk was. Hun beider keus viel eensgezind op Hellevoetsluis. Wat een gelukkig toeval was dat. Geen gezeur en getouwtrek wie aan het langste eind zou trekken. Ze waren er snel uit. Hellevoetsluis, een woonplaats die van alle gemakken was voorzien. Dicht bij Rotterdam met zijn mooie winkelcentra en

schitterende waterpartijen en goede infrastructuur. Dicht bij hun geliefde zee met de glinsterende witte mooie zandstranden.

Maar ook vissershavens als Stellendam, Ouddorp en Neeltje Jans liggen op een steenworp afstand. Beter gezegd aan de overkant van het Haringvliet ten opzichte van Hellevoetsluis.

Zowel particuliere sportvisschepen als beroeps- visserskotters waren daar volop aanwezig en nog steeds regelmatig te boeken voor de sportvisserij. En dat was dan ook een van Pauls grootste hobby's. Het verschalken van een paar mooie kabeljauwen(gullen) of platvissen aan zijn zeehengel.

Na een periode van ca. vijftien jaar in dienst van de NAM viel er plotseling een brief van zijn huidige werkgever in de brievenbus. Daarin stond een uitnodiging om vrijwillig vervroegd uit het arbeidsproces te treden tegen een nette financiële vergoeding.

Na het bestuderen van die regeling met behulp van een adviesbureau kwam het echtpaar Roest tot de conclusie dat het voor Paul Roest beter was, mede ook voor zijn gezondheid, om gebruik van de aangeboden regeling te maken. De invoering van het computerwerken en al het digitaal geweld daaromheen ging Paul niet in de koude kleren zitten. Het kostte hem vrij veel moeite om het digitaal werken onder de knie te krijgen.

Als jongen van 18 jaar oud was Paul Roest begonnen en opgeleid op de Hogere Zeevaartschool in Amsterdam aan de Overtoom 301 om met je handen en hersens te werken. Belangrijke vakken waren montage van machineonderdelen, lassen, bankwerken, motorkennis, smeden, elektrotechniek, machinetekenen, etc. Van digitalisering in de jaren 50 en 60 van de vorige eeuw was nog geen sprake. Slechts een vorm van beperkte automatisering deed langzaam zijn intrede. Automatisering, die toen bestond uit pneumatiek, wat daarna vrij snel door elektronica werd overgenomen. Voor Paul was het telkens weer een nieuwe stap met energievretende veranderingen, die het arbeidsproces er

niet leuker op maakte als gevolg van de altijd weer nieuwe toepassingen.

Paul mocht op vrij jonge leeftijd stoppen met werken bij de Nederlandse Aardolie Maatschappij. Er volgde daarop nog een korte periode als ZZP'er bij een Engelse oliemaatschappij op de Noordzee, maar na een periode van ca. twee jaren was het mooi geweest.

De noodzaak van forensen was voor Paul weggefallen als gevolg van zijn vervroegde pensionering. Hun kinderen wezen hen er op, dat dichterbij hen wonen wel eens heel wat gemakkelijker voor iedereen kon uitpakken, ook gezien hun hogere leeftijd. Ze waren allebei over de 70 jaar oud, dus eens zou de dag voor de deur staan, dat het rijden van lange afstanden niet zo jofel meer zou gaan. Hun enige dochter woonde in Huizen en enige zoon in Apeldoorn. Hun beider advies was dan ook; kom wat dichterbij ons wonen.

Het echtpaar sloeg dat advies zeer zeker niet in de wind en na rijp beraad besloten ze hun prachtige vertrouwde vrijstaande woning in "Hellevoet" te koop aan te bieden. Natuurlijk ging het hun aan 't hart, vandaar dat er een poosje overheen ging, voordat ze unaniem die beslissing namen. Als je ruim 24 jaar ergens met plezier hebt gewoond, dan sta je niet te popelen om er weg te gaan. Tenzij je het gevoel hebt, dat je niets achterlaat.

En veel lieten ze er allebei ook niet achter, behalve enkele bekenden, een stel muskusratten aan de slootkant, vreselijk veel molshopen en mollen in de tuin en koppeltjes muizen rond het kippenhok van de burens. Daar zouden ze dan gelukkig vanaf zijn. En geen grasmaaien en tuinwerk meer, wat in feite altijd een grote hobby van Paul was geweest. Ook Els was dol op tuinieren. Het zou wel wennen worden.

Voor Paul gold, dat hij de omgeving zou gaan missen, vooral met nadruk op de mooie fietsronden langs Ouddorp, de Brouwersdam en in noordelijke richting de Maasvlakte. Maar

ook zijn grote hobby, de zeevissport per boot, was niet gemakkelijk meer uitvoerbaar.

Het zeevissen beoefende Paul meestal vanuit Stellendam of werkeiland Neeltje Jans. Daarbij gebruik makend van oude kotters of het huren als opstapper van een plekje op een van de snelle polyester visboten. Maar wat betreft het missen van die sport, daar zou hij wel weer overheen komen, was zijn gedachte. Uiteraard zijn er meer plaatsen langs de kust van waaruit de zeehengelsport beoefenend kan worden. De echtgenoot van Els zag er naar uit om vanuit IJmuiden de sport weer snel ter hand te kunnen nemen.

Maar er waren meer dingen die hij zou gaan missen. Thuis in Hellevoetsluis had Paul een leuk werkplaatsje in zijn garage, waar hij van alles kon knutselen. Paul deed iets aan metaal- en houtbewerking en had dan ook een redelijk goed geoutilleerde werkplaats met forse werkbank, voorzien van bankschroef, boorstandaard, slijpsteen en lasapparatuur. Al dergelijk materiaal was aanwezig. Hij vermaakte zich er altijd kostelijk.

Naast hun huis lag de groentetuin die het stel vele jaren groente had opgeleverd met daarbij gratis inbegrepen heel veel buitenplezier en gezonde tuinarbeid. Het buiten werken voor de hobby kostte niets en was ook nog eens goed voor je body. "Buitenleven" heet dat tegenwoordig. Er is zelfs een tijdschrift op gebaseerd. Je body was flink in beweging en het spaarde weer geld uit voor de sportschool was de redenering van de Roestjes. Dat alles was in een klap over, voorbij. Dit zichzelf realiserend zou het dus wel even flink wennen worden. Paul was er op voorbereid.

Els had er minder moeite mee de streek te verlaten. Ze was wel aan iets nieuws toe. Bovendien wilde ze heel graag dichterbij de kinderen en kleinkinderen wonen. Het waren er inmiddels vier, twee jongens en twee meisjes (tweeling). Vooral ging het haar

om de kleinkinderen, welke ze na een verhuizing veel vaker en gemakkelijker zou kunnen zien.

In juni 2016 werd hun huis in Hellevoetsluis te koop aangeboden. Een hele stap, maar het moest er eens van komen. Een makelaar werd uitgenodigd en de verkoopstukken werden onverwachts snel getekend. Er was op dat moment bijna geen weg meer terug. Wie A had gezegd moest ook B zeggen. Makelaar Ooms uit Hellevoetsluis deed de verkoop. En dat ging goed. Zo goed zelfs, dat het huis binnen de afzienbare tijd van twee maanden werd verkocht.

Zo snel hadden de Roestjes niet verwacht. Ze waren er wel heel blij mee, maar tot nu toe hadden ze nog geen ander huis op het oog en ook nog niets gevonden. Bovendien wilden de nieuwe bewoners er zo spoedig mogelijk in. Dat was een soort eis, waar ze tenslotte maar aan toe gaven, want de verkoop moest doorgaan. De verkoopactie konden ze om dergelijke redenen niet laten afketsen.

Het echtpaar besloot om voorlopig maar ergens een tijdelijk onderkomen te betrekken. Het grootste deel van de inboedel moest dientengevolge worden opgeslagen. Hun gedachten gingen uit naar het wonen in een recreatiepark. Daar maar tijdelijk een vakantiehuisje proberen te huren tegen een redelijke prijs. Maar wat is een redelijke prijs? Wat voor de een peanuts is, is voor de ander een enorm bedrag. Gelukkig dat er dan zoiets als internet bestaat. Paul had op dat moment niet zonder die digitale apparatuur gekund. Hoewel er ook veel werd afgegeven op internet in verband met frauduleuze geldstromen en diefstal en wat dies meer zei, was hij, Paul, nu uiterst blij met internet. Hij had er op dat moment niet buiten gekund.

Het duo had besloten om een leuk en betaalbaar recreatiehuisje te zoeken als tijdelijk onderkomen. En dan ga je al snel op internet zoeken. Dagenlang zat de mannelijke helft van het duo achter de homecomputer om via Funda of gewone Google

zoekopties een huisje te vinden. Dat viel niet mee, want op Funda vind je weinig tot geen huurobjecten. Funda is puur voor de verkoop. De meeste parken verhuurden wel voor langere termijn, maar sommige prijzen waren helaas over de top. Niet dat het voor hen onbetaalbaar was, maar om per maand 1700 euro uit te geven gedurende een half jaar, was van hen teveel gevraagd. Het moest echt goedkoper kunnen, vonden ze.

Bovendien hadden ze als eis, dat er een apart fietsenhok buiten aanwezig moest zijn, want fietsen waren onontbeerlijk tijdens hun tijdelijk verblijf in een vakantiewoning. Mogelijk konden ze het fietsenhok ook gebruiken voor opslag van verhuisdozen. Het zou vast niet gemakkelijk worden om zoiets te vinden. Ze rekenden er al gauw op, dat ze minimaal enkele maanden in zo'n chalet moesten bivakkeren. Achteraf bleek dat ook zo uit te pakken.

Na vele dagen zoeken had Paul iets gevonden. Een chalet in de omgeving van Apeldoorn. Het was een "chalet" op een recreatiepark in de omgeving van Beekbergen aan de rand van de Veluwe. Het park lag in een bosachtig gebied. Toevallig hooguit op een afstand van een kilometertje of tien hemelsbreed van het woonhuis van hun zoon in Apeldoorn. Hij hoefde niet verder te zoeken. Een chalet wat grotendeels aan hun eisen voldeed met ernaast een fietsenschuurtje. Tevens een park met WIFI. Dat was tegenwoordig gelukkig op de meeste parken wel aanwezig. Belangrijker was de prijs. Die was 800 euro inclusief gas, licht en water. De prijs gold per maand, behalve voor de zomermaanden juni en juli. Het leek Paul, zowel als Els, heel billijk. Ze moesten maar eens gauw gaan kijken, want al teveel tijd hadden ze ook niet meer. Paul maakte een afspraak met de eigenaar via de parkreceptie en sprak een datum af om de chalet te bezichtigen.

Een paar dagen later was het zover. Na ongeveer 800 meter vanaf de Provinciale weg N786, waarbij ze reden over de Oude Bergweg, stond hun auto stil voor de ingang van het park. Ze

parkeerden de wagen op een plek voor de receptie. Er was nog niemand te zien. Het deed allemaal zeer rustig aan. Overlopen door toeristen werd je hier niet.

Nu maar afwachten op de eigenaar, waar ze een afspraak mee hadden gemaakt. Het terras voor de receptie was leeg. Geen toerist te zien, zelfs bij dit mooie weer niet.

Els en hij namen plaats bij een leeg tafeltje. Er werd niet bediend door een ober, daar was het terras schijnbaar niet voor bedoeld. Het was waarschijnlijk neergezet om even uit te rusten voor vakantiegangers en nieuw aangekomen reizigers.

Kort na hun aankomst verscheen er plotseling een oudere man, op het eerste gezicht een “dikke” vijftiger, op het toneel. Hij kwam waarschijnlijk vanaf een parkeerterreintje verderop aangewandeld, waar zijn auto stond geparkeerd. Maar waar de man precies vandaan kwam bleef een beetje duister. Het was geen grote kerel. Ongeveer hetzelfde postuur als van Paul, dus niet groot, maar iets meer gedrongen met een flinke buik. Daar ontkwam Paul Roest zelf ook niet aan. Hij liep ietsje aarzelend op hen af, min of meer met het idee of zij het wel zouden zijn, die lui, waar hij zijn opwachting voor maakte. Maar daar kwam de senior al snel achter doordat Paul met zijn houding te kennen gaf waarschijnlijk zijn doelwit te zijn. Een beetje schuchtere man. Voor hem natuurlijk zeer begrijpelijk om telkens maar weer af te wachten wat voor vlees je nu weer in de kuip hebt via de door jou geplaatste internetadvertenties, want je weet maar nooit wie er op die advertenties afkomen. En uiteraard wil je als eigenaar wel graag weten wie er voor een langere periode weer in je chalet komt wonen.

De man stelde zich voor als Dirk Drent, eigenaar van het bouwsel. Els en Paul stelden zich voor als mogelijk nieuwe huurders. Het drietal begreep elkaar. De verdere kennismaking gaf voldoende duidelijkheid over beider doel. Niks was echter nog zeker. Ze hadden nog niets getekend en moesten eerst het

interieur van de stacaravan/de chalet nog bekijken alvorens akkoord te gaan. Daar stond Dirk Drent op. De naam stacaravan was door hem omgedoopt tot chalet. De benaming chalet werd toch al vreemd bevonden, want de term was eigenlijk voorbehouden aan Zwitserse landhuizen hoog in de Alpen.

Met hun beslissing een zekere tijd op een recreatiepark te gaan wonen hadden ze nog geen enkel idee voor ogen, hoe dat de komende maanden zou uitpakken. Er was nog al eens minder goed nieuws van sommige parken te melden waar je niet vrolijk van werd. Namem ze een groot risico met het oog op het aanwezig zijn van onzure types op enkele parken? Ze wisten het niet. Ook Drent hield zich van de domme, toen dat onderwerp ter sprake kwam.

Het nieuws in de Nederlandse dagbladen gaf nog al eens aan, dat er van alles huisde op de vakantieparken. Dat is ook niet zo vreemd met die duizenden asielzoekers inclusief gastarbeiders, die jaarlijks in Nederland binnen stromen. Een zeker deel, dat na vele procedures uiteindelijk werd afgewezen en het land moest verlaten, zwierf als illegaal persoon ergens in Nederland rond. Dat volk moest ook voor de nacht een onderdak zien te vinden. En op zo'n park stonden buiten de seizoendagen regelmatig vele huisjes leeg.

Maar, er was gelukkig onder de asielzoekers en buitenlandse gasten met een verblijfsvergunning natuurlijk ook heel veel beschaafd volk dat hier gewoon een beroep kwam uitoefenen, zoals metselaar of timmerman in de bouw of soortgelijke beroepen. Veel van die mannen huisden door de week in een park om vervolgens in het weekend weer naar "moeder de vrouw" terug te gaan naar hun vertrouwde woonhuis. Dat was met veel Polen het geval omdat de afstand gemakkelijk te berijden was. Of "moeders" kwam in het weekend een paar dagen over, mits ze de kinderen en de hond korte tijd kon onderbrengen.

Maar ook illegalen liepen overal doelloos rond en zochten een onderkomen, al was het maar voor een nacht. Die lui moesten dan inbreken in een leegstaand huisje, het liefst ver weg van de receptie op een stille plek in het park.

Bij aankomst van het park had Paul Roest zich al meteen bij de receptie gemeld met de vraag of de man die naar hen speurde, eigenaar van de chalet was. Het antwoord was positief. Het bleek dus een particulier die een of meerdere chalets verhuurde via het park management. Goed beschouwd was het dus een zekere manier van geld beleggen in een periode waarbij de rente bijna tot nul was gereduceerd. Op een dergelijke manier kreeg je dan toch nog een behoorlijke rente of rendement over je geld.

Ook het echtpaar Roest was nieuwsgierig naar het recreatiehuisje. Op de foto's zag alles er heel goed uit, maar de werkelijkheid is soms wel eens anders.

Een beetje onwennig hadden Paul en Els zich voorgesteld aan de rond om zich heen kijkende man. Hij leek op het eerste oog een sympathieke vent, die hen tamelijk onderzoekend aankeek. Wat waren de ervaringen van deze (waarschijnlijk) gefortuneerde heer met de verhuur van zijn chalet?

De eerste kennismaking verliep wat stroef, maar over het algemeen verder vriendelijk. Hij opperde om gezamenlijk de chalet te bezichtigen. Ze werden uitgenodigd om in zijn auto te stappen, want de afstand was op dit moment te ver om te lopen. Dat scheelde veel tijd. Bovendien was er niet al te veel parkeergelegenheid rond de huisjes, bleek later.

Na een paar minuten rijden stond de auto stil voor de chalet. Een nette mooie lange witgeschilderde stacaravan. Rondom heel veel groen. De beplanting varieerde van struikgewas tot bomen van allerlei soort. Bomen van tientallen meters hoogte, variërend van naaldbomen tot diverse soorten loofbomen, domineerden aan de rand van het park. Het was inderdaad een bosachtig park waarin op ruime afstand van elkaar de vele chalets waren geplaatst. Hier

kon je wel een poosje vertoeven zonder te worden gezien. Maar dat gold niet voor het duo Roest. Zij zouden legale huurders worden en behoefden zich niet te verstoppen. Daarmee wou Paul absoluut niet de indruk wekken dat er gespuis in het park zou wonen wat niet legaal zou zijn. Ook die lui konden gewoon een chalet huren via de officiële weg, bijvoorbeeld onder een valse naam. Daar kraaide geen haan naar. Dat sommige lieden iets op hun kerfstok zouden hebben, dat kon je niet van hun neuzen aflezen. Wat er in de krant werd vermeld waren waarschijnlijk slechts incidentele gevallen. Het was maar te hopen. Maar je wist het eigenlijk gewoonweg nooit. Het was afwachten hoe een en ander op het echtpaar zou overkomen en wat voor ervaringen ze de komende periode zouden opdoen.

Rondom de chalet was een eenvoudige kleine tuin met een betegeld terras. Daarop geplaatst een kunststof tafel met vier tuinstoelen. De tuin was rondom afgezet met hoge dichtbegroeide struiken, waardoor je aan de kunststof tafel volledig vrij zat voor blikken van voorbijgangers vanaf een geasfalteerde weg. Het tweetal raakte al helemaal in de vakantiestemming. Wel wetende, dat hun verblijf hier in dit prachtige bosgebied pure noodzaak en absoluut geen straf was.

Ze keken hun ogen uit in de stacaravan. Het zag er allemaal keurig uit. Alles was aanwezig. Een vaatwasmachine, volledige ingerichte keuken met magnetron, keramische kookplaat, breedbeeldtelevisie, etc. Bovendien twee slaapkamers, waarvan ze er dus een over hadden. Dat kwam heel goed uit, want ze moesten waarschijnlijk nog flink wat verhuisdozen weg stouwen. Alle dozen konden namelijk niet in de opslag. Dozen gevuld met vloeibare middelen zoals verf, afwasmiddel, olie, azijn, wasbenzine, verfverdunder, kwastreiniger, spiritus, etc. mochten niet bij de verhuizer in de containers worden opgeslagen. Zelf hadden ze gedacht dergelijke zaken maar in het tuinschuurtje op te slaan naast de fietsen. Vandaar de noodzaak van een tuinschuurtje.

Het waren natuurlijk allemaal maar gedachten die door hun hoofd speelden. De huurbaas, de heer Drent, wist daar niets van. Het ging hem natuurlijk ook geen snars aan. Zolang er netjes met zijn chalet werd omgesprongen was er niets aan de hand.

Ze hadden het mooie bouwsel bekeken en gingen met de inrichting en alles er omheen akkoord. Met andere woorden, ze zouden de chalet voor een aantal maanden huren. Werd het langer, dan werden ze verzocht de man tijdig in te seinen.

Met z'n allen gezeten in de auto van de nieuwe huurbaas reed het team weer terug richting receptie. Bij de slagboom aan de uitgang van het park namen de participanten weer afscheid van elkaar.

Op weg naar huis ging er van alles door Els en Paul heen. Dit park werd de komende maanden of langer hun nieuwe woonomgeving. Al met al leek het hun niet slecht. Tijdelijk wonen in een prachtig natuurgebied grenzend aan de Veluwe, waar je best een poosje in kon vertoeven, was hun eerste indruk. Achteraf bleek dat toch een iets te rooskleurige voorstelling te zijn.

Thuis aangekomen in Hellevoetsluis begon het stel de volgende dag met het maken van een verhuisplanning. De verhuizer werd gebeld en als verhuisdatum werd in overleg met de verhuizer woensdag 28 september van het jaar 2016 vastgelegd. Vrijdag de 30^e september 2016 vond de overdracht plaats bij een notaris in Spijkenisse. Dan moest hun huis dus na bijna 24 jaar worden verlaten om te worden overgedragen aan de nieuwe eigenaren.

Alles liep tijdens en na de verhuizing op rolletjes, hoewel het toch wel een behoorlijk emotioneel gebeuren was. Er werden geen tranen geplengd, maar voor Paul was het daar niet ver vanaf.

Het echtpaar maakte een scheiding tussen wat wel en niet moest worden opgeslagen. De computers moesten in eerste plaats mee naar de chalet, evenals de boekhouding, alle kleding en veel

keukenspullen, omdat ze immers niet wisten hoe lang het verblijf in het park zou duren. Vloeibaar spul, zoals bijvoorbeeld verf, wasbenzine, azijn, olie en meer van dergelijk spul mocht in ieder geval niet worden opgeslagen i.v.m. brandgevaar en moest in zijn totaliteit mee naar de chalet. Het kon twee maanden zijn maar het kon ook tot een jaar of langer duren voor ze een nieuw huis hadden gevonden. Ze wilden bij voorkeur naar een appartement in het Gooi omdat daar hun dochter woonde. Zij woonde al ruim tien jaar in Huizen. Hun zoon woonde in Apeldoorn, dus waarom dan niet daar in die omgeving ergens iets zoeken? Apeldoorn viel uiteindelijk af, omdat Els graag in het Gooi wilde wonen. Het Gooi was bekend gebied voor hen omdat ze voor Hellevoetsluis vele jaren in Hilversum (wijk Kerkelanden) hadden gewoond. Ze wilden dus bij voorkeur eigenlijk neerstrijken in bekend vertrouwd gebied. Daarom was hun eerste keus de gemeente Huizen.

Het inpakken was al vele dagen eerder op gang gekomen. Toen eenmaal alles in dozen klaar stond was op de dag van de verhuizing hun huis in enkele uren volledig ontruimd. Voor twaalf uur 's middags was het totaal leeg.

Die middag klonk in hun vertrouwde oude huis alles hol en leeg om hen heen. Een bed hadden ze niet meer en in de chalet in het Beekbergense park konden ze pas op maandag 3 oktober terecht. Dus waar moesten ze de komende paar nachten doorbrengen? De oplossing was snel gevonden. Dochterlief stelde al eerder voor om een paar nachten bij hen in hun woning in Huizen in te trekken. Een geweldig mooie oplossing.

Maandag 3 oktober was het dan zover. Na enkele overnachtingen in de drive in woning van dochterlief in Huizen ging de reis naar het park in Beekbergen-Loenen. De auto was zoals gewoonlijk weer volgeladen met de restanten die nog in het huis in Hellevoetsluis waren achtergebleven. Over de N786 ging het richting recreatiepark. Na ruim tien minuten stonden ze voor de receptie. Het was er uiteraard niet druk. Eigenlijk geen toerist te

zien. Wie gaat er nou ook op maandag 3 oktober in de herfst naar een recreatiepark?

Voor de receptie stonden twee mooie knappe meiden. De een was blond en stelde zich voor als Marion en de ander was donker en heette Linda. Ze waren er voor geselecteerd en daarbij gekleed in een keurige park outfit. Vriendelijke dames die het echtpaar hielpen en hun verhaal aanhoorden. Of ze daar echt belangstelling voor hadden was onbekend, maar uit hun professionaliteit was duidelijk te merken dat ze het spel goed meespeelden.

De sleutels van de chalet werden overhandigd. Ze wensten het echtpaar daarna veel succes en een mooie tijd in het park. "En dat jullie maar snel een nieuwe woning zullen vinden," werd hun toegewenst.

Opgelucht verliet de familie Roest de receptie om daarna met de auto naar hun nieuwe tijdelijke verblijf te rijden. Na ongeveer 500 meter stonden ze voor de chalet. Rondom heerlijk begroeid met naald- en loofbomen. Zo te horen aan bepaalde geluiden waren hier nogal wat eekhoorns in de omgeving. Als mens besepte je wel dat je hier heel dicht bij de natuur stond. Zelfs af en toe een luide knal op het autodak herinnerde ons daaraan. Knallen veroorzaakt door vallende eikels.

Paul keek omhoog en inderdaad, de eekhoorns vlogen over de takken. Twee of drie scoorde hij er zonder moeite. Het leek wel of het duo hier niet mocht komen. Alsof zij hun leefgebied gingen innemen. Els en Paul waren redelijk verbaasd over zoveel natuurgeweld. Maar het zal wel loslopen. Ook de eekhoorns moesten even aan hen wennen als nieuwe bewoners.

De auto werd geparkeerd op het kleine parkeerplaatsje naast de mooie witte vakantiewoning. Net voldoende voor één auto om daar te staan. Een tweede auto kon er niet meer bij. Maar dat was voor de familie Roest geen probleem, want die hadden ze toch niet in tegenstelling tot sommige andere bewoners, die als

man en vrouw zijnde vaak over twee auto's beschikten. En dan werd het wel eens moeilijk, om een parkeerprobleem op te lossen in het recreatiepark.

Het weer zat die dag niet erg mee. Het was regenachtig met daarbij een matige wind. Een echte herfstachtige dag. Ze waren aangekomen bij hun nieuwe verblijf. Er was verder niemand te zien rond de chalet. De burens, zo die er waren, lieten zich ook niet zien. Het was dus geen hartelijk welkom. Alleen de bosdieren zagen de nieuwkomers waarschijnlijk staan. Vogels waren er genoeg. Ook de eekhoorns lieten zich niet onbetuigd. Dat was te horen aan de takken die hier en daar boven hen kraakten, waarbij de nodige eikeltjes naar beneden vielen. De grond rond het huisje was bezaaid met eikels. Zelfs hier en daar een dennenappel en/of een paar beukennotjes.

Ze stonden voor de voordeur. De sleutel van de receptioniste had Paul in zijn hand, klaar om in het slot te steken. Hij draaide de sleutel om en waarlijk, de deur ging open. Els slaakte een zucht van verlichting.

'We kunnen naar binnen,' juichte Els.

'We hebben weer een huis, Paul. Hopelijk zitten we hier niet al te lang en kunnen we hier even tot rust komen.'

'Ik zal vannacht wel slapen, want ik ben doodop. Ik heb het wel even gehad', mopperde haar man. Els kon de moeheid schijnbaar van zijn gezicht aflezen. Dat had ze in de loop der jaren wel geleerd.

Terwijl hij dat zei wist ie dondersgoed dat er van rust houden voorlopig nog geen sprake was. Er stonden hier in hun nieuwe onderkomen nog een flink aantal dozen te wachten, die nog moesten worden uitgepakt. Het behoefde niet allemaal in een keer te gebeuren, maar de dozen met de dagelijkse dingen moesten toch voor de avond nog even worden weggewerkt. De rest van de dozen zou de komende week wel aan de beurt komen. Ook koffers met zomer- en winterkleding moesten nog

een opbergplek krijgen. Aan rusten kwamen ze voorlopig nog niet toe.

Ze waren 's morgens al heel vroeg vanuit het huis van hun dochter vertrokken. Op het moment dat ze hun nieuwe optrekje binnentrokken was het al halverwege de middag. Avondeten hadden ze nog niet in huis, daarom besloten ze maar een maaltijd te verorberen in het restaurant van het park. Het was een stukje lopen vanaf de chalet, maar er was een hopelijk goed restaurant op niet al te grote loopafstand. De (alweer) blonde receptioniste wees ons op deze mogelijkheid.

Het echtpaar had het restaurant met de illustere naam "De Rustende Jager" snel gevonden. Het menu was rijkelijk voorzien van wild en er was keuze genoeg, behalve dan dat er geen patat bij werd geserveerd. Daar moesten ze expliciet om vragen. Maar verder deden ze zich te goed aan een heerlijke maaltijd. Met gevulde buikjes gingen ze een paar uur later weer terug naar de chalet.

's Avonds ruimden ze nog wat rommel op om tegen 22.00 uur naar bed te gaan. Ze waren er aan toe. Aan verdere speeltjes kwamen ze die eerste avond niet meer toe. Uitvoering geven aan liefdeszaken was niet meer aan de orde. Het libido van beide mensen was tot een nulpunt gedaald. Daar stond hun hoofd echt niet meer naar. Binnen de kortste tijd vielen ze in slaap. Veel moeite was er niet meer voor nodig. Totdat Els haar bedpartner plotseling wakker schudde.

'Ik hoor wat, Paul!'

Els porde hem wakker met een paar duwen in zijn zijde. Hij schrok behoorlijk en vroeg wat er was.

'Wat is er schat? Waarom maak je me wakker?' Hij reageerde een beetje knorrig. Net in diepe slaap verzonken en dan krijg je een por in je rug. Dat valt dan een beetje tegen.

'Ik hoor geritsel achter ons bed. Daar, op die plek.'

Amper wakker, hij sliep net zo lekker, moest hij zich helemaal inleven in haar ongerustheid. Zeg maar angst, want als zij eenmaal iets had gehoord was er voor haar wederhelft geen ontsnappen meer aan. Dan moest hij er serieus aan geloven. Er werd geen genoegen genomen met een zijdelingse opmerking als; “zal wel een takje zijn dat door de wind tegen de chalet wordt geblazen” of iets dergelijks. Daar nam Els nooit genoegen mee wist Paul uit ervaring. Ook hoorden ze soms een geluid dat op voetstappen leek rond de chalet. Was dat zo, of liep er een ree om het huis. Reeën werden ook vaak gesignaleerd. Mogelijk lopen die beesten overal naar voedsel te scharrelen.

Het park was voor een groot deel omheind met hekwerken waar nogal wat gaten in zaten. Het hekwerk was dus niet meer hermetisch afgesloten voor herten en zwijnen. Ook wilde zwijntjes verschaften zich nogal eens toegang tot de tuintjes rond de chalets. Dit tot overmaat van ramp voor de eigenaren en huurders.

Later ging Paul soms zijn bed uit om stiekem door geopende gordijnen te gluren. Maar hij zag nooit iets.

Hij besloot het toch maar te proberen. Veel zin om zich aan te kleden had hij nu ook weer niet. Maar om in je ondergoed naar buiten te gaan in deze koude herfstnacht doe je toch ook weer niet zo gauw. Een spijkerbroek, waarover een jas met sjaal. Daar deed hij het maar mee.

‘Ik ga al schat. Kijken wat er aan de hand is.’ Hij opende stilletjes de deur van de chalet. Meteen kwam een onzure wind hem tegemoet. De rillingen gingen door hem heen. Zo van je heerlijke warme bedje de buitenlucht in, omdat je echtgenote er op stond de zaak te onderzoeken. Eigenlijk was hij ook echt wel wat angstig. Hij was dan wel een redelijk sterke kerel, die op spiergebied wel wat voorstelde, maar zeker niet zwaar gebouwd. Zijn spieren had hij vroeger in zijn beroep vaak moeten gebruiken als scheepsmachinist, maar nooit om te vechten of om

zichzelf te verdedigen. Op dat gebied had hij geen enkele ervaring. Hij was eerder een vreedstichter en geen vechtersbaas. 't Schoot allemaal door hem heen. Zo naar buiten met blote handen en ongewapend. Zelfs over een stok of knuppel beschikte Paul niet. Gelukkig zag hij nog kans een paraplu te pakken. Ook al een hele kunst om zo'n ding te vinden, want het was niet voor de eerste keer dat ze telkens weer naar hun spullen moesten zoeken.

Er zat gelukkig een flinke punt aan het uiteinde van de plu, zodat hij er tenminste toch nog een flinke gemene stoot mee kon uitdelen.

Els was inmiddels ook haar bed uitgekomen. Dat voelde voor hem in ieder geval een beetje sociaal aan. Ze liet haar man niet helemaal alleen de kooltjes uit het vuur halen. En voorzichtig, een beetje schuw, met hem mee de buitenlucht in tot bij de voordeur. Verder ging ze niet mee, maar voor de morele ondersteuning deed het hem in ieder geval heel goed.

Hij stapte de deur uit over een ongelijke drempel. Daarin waren een paar treden aangebracht, omdat de chalet iets hoger was opgesteld ten opzichte van het tuinlaveisel. Een beetje linke soep, want die treden waren vaak zeer glad, vooral met beginnende nachtvorst. Dan lag je, voordat je er erg in had, met je platte bek op de betegelde stenen grond. Gelukkig ging het allemaal goed en liep Paul voorzichtig het stukje sierbestrating op in de richting van waaruit hij het geroezemoes hoorde.

Voor het huisje was echter niets te zien. De wind joeg door de bomen. Hier en daar lag een afgebroken tak. Mogelijk had die het lawaai veroorzaakt. Vervolgens liep Paul naar de zij- en achterkant van de chalet. Daar kwam het geluid vandaan, had Els gezegd. Zelf had hij het ook gehoord. Hier kwam het vreemde krakende lawaai vandaan. Het kon nooit van een eekhoorn zijn geweest. Die zochten waarschijnlijk ook de beschutting op. Het was bar guur weer en niet echt prettig buiten de chalet.

Paul speurde verder rond. Hij keek goed omhoog en naar beneden. Weer hoorde hij een vreemd luidruchtig lawaai. Hij schrok. Dat leek op het geluid waar ze telkens op af gingen. Weer keek hij met opengesperde ogen rond in de tuin. Zijn ogen waren net gewend aan de duisternis. Iets verder van hem vandaan als een meter of tien zag hij wat bewegen. Daarna rende "het onbekende" met een rotgang weg tussen de struiken. Wat kon het zijn?

Het had een redelijk grote omvang en straalde een bepaalde geur uit. Op slag werd het hem uiteindelijk duidelijk. Dit tafereel had hij nog nooit van zo dichtbij in het wild gezien. Verbazing alom!